

פרשת ויצא

ממש לידך

חיליק לא האמין למראה עיניו. אבא שלו, שממנו נפרד לפני שנתיים בסך הכל, הולך כפוף על מקלו כאילו חצה זה מכבר את גיל הגבורות. אמנם אביו שיחיה חגג את יום הולדתו השבעים, ואפילו חיליק, שלא היה במשך שנתיים ימים בארצנו הקטנה, מבין שהגיע הזמן שאביו יסתובב עם מקל הליכה, הגיל עושה את שלו.

גבו השחוח של אביו - ששיווה לו עוד עשר ושתיים-עשרה שנות חיים - בהליכתו האיטית ובפניו הנפולות ארצה, משל אומרות הן לאדמה תיכף נגיע גם אנו לתוכך, ניקר כיתוש במוחו של חיליק שחיפש בנרות תרופה שתאפשר לאביו לזקוף את גבו.

לאחר השקעה לא פשוטה ובדיקות אין-ספור אצל רופאים אורטופדים, רופאים טבעונים ובאבות מאחזי עיניים שהבטיחו להצמיח לאביו גב ובטן חדשים גם יחד, הגיע חיליק לרופא מפורסם וידוע. הרופא נעץ באביו של חיליק מבט וביקש מחיליק לעזוב למספר דקות את החדר, בהן הוא יטפל באביו.

שתי דקות חלפו וחיליק נכנס לחדר כשפני אביו - שלשם שינוי לא היו מורכנות - זרחו באושר. חיליק נרגש כולו שאל: "כמה מגיע לך פרופסור?" אבל הפרופ' רק חייך בקצה שפמו והניף ידו בביטול, לא מגיע לו כסף. חיליק התעקש: "לפחות תספר לי מה עשית."

והפרופסור אילפו בינה: "נתתי לו מקל יותר גבוה, הוא לא היה צריך להתכופף עוד..."

במנוסתו מעשו אחיו הרוצה להורגו, מגיע יעקב כמעט עד לחרן, הוא נזכר שעבר ליד בית-אל ומחליט לחזור להתפלל במקום שהתפללו אבותיו. הקב"ה שמח מאוד בהחלטתו של יעקב ומסייע בידו להגיע תוך דקות ספורות על ידי 'קפיצת הדרך'.

תפילתו של יעקב מסתיימת מיד עם שקיעת השמש, ששקעה מוקדם מן הרגיל, כדי שייאלץ יעקב גם ללון במקום. הוא חולם את חלומו המפורסם בו מלאכי אלוקים עולים ויורדים בסולם.

אחד הצדיקים בדור הקודם, האדמו"ר רבי אברהם מרדכי אלטר מגור זצ"ל, ישב באחד הימים ללמוד עם בן זקוניו רבי פנחס מנחם, בלימודם הגיעו האב והבן לחלומו של יעקב על הסולם והמלאכים, והאב שחפץ לראות עד כמה נבון ופיקח בנו - החל לשאול אותו שאלות לחידוד:

"אמור נא לי, שאל רבי אברהם מרדכי, "אם יעקב ראה את מלאכי השרת עולים ויורדים בסולם, מדוע לא טיפס אף הוא והעפיל מעלה עימם."? הבן חייך: "אבא, זה היה רק חלום". נכון בני, היה זה חלום בלבד, הוסיף האב הגדול להקשות, "אבל במה שחולם אדם בלילה טמונים לא מעט מהרהורי ליבו ביום, האם יעקב אבינו לא שאף בחלומו להיות גבוה יותר מדרגתו העכשווית."?

הרהר פנחס מנחם וענה בשנינות: "בפסוק הבא עונה התורה מדוע לא טיפס יעקב אף הוא בסולם, שכן מיד לאחר מכן כתוב 'והנה ה' ניצב עליו- ' אם הקב"ה לידו, מה לו כי יטפס לחפשו במקום אחר..." רבי אברהם מרדכי נהנה מאוד מתשובתו של הילד והבליע חיוך של סיפוק מחכמתו.

פרשת ויצא

אחד הסיפורים המוכרים לכולנו, הוא על היהודי רבי אייזיק מקראקא, שחלם באחד הלילות שמתחת לגשר בעיר פראג נמצא אוצר גדול הממתין ומחכה לו. מאמץ גדול השקיע ר' אייזיק כדי לחפור מתחת ליסודותיו של הגשר ולהגיע לאוצר, אך קצין צבאי שתפסו 'על-חם' גער בו.

לשמע סיפורו של היהודי, פרץ הקצין בצחוק גדול: "גם אני חלמתי שמתחת לביתו של יהודי בשם אייזיק, המתגורר בקראקא, יש אוצר גדול מתחת לתנור ביתו.

כלום אלך להתרוצץ כעת ולנתץ את תנורו.?! אייזיק קלט את הרמז ואץ לשבור את תנורו ולמצוא את האוצר שתחתיו.

לא אחת חשבנו להעפיל בעזרה לזולת ובסיוע שנגיש לו; עשרות פעמים הבטחנו לעצמנו להיות טובים יותר לבני המשפחה בכך שנגשים את רצונם באיזה רעיון מיוחד; אפילו ביחס לעצמנו החלטנו להיות טובים יותר ולאמץ לנו התנהגות מיוחדת ומרשימה.

האמת היא שהסובבים אותנו אינם מצפים ממנו להתנהגות מופתית [גם הם בני אדם כמונו], הם כמהים לחיוך והארת פנים. בני המשפחה לא מצפים מאיתנו לתפקד כ'מגשימי חלומות', אלא רק שנבין טיפה לליבם. וכמובן שגם אנחנו לא זקוקים ל'קפיצת הדרך' ברשימת העבודה העצמית שלנו, רק להתמקד בנקודות הקטנות וללטשן.

טרם שנעפיל ב'חלומות' לגבהי מרומים, נזכור את הקרקע עליה אנו עומדים. כי האוצר הזה נמצא ממש על פני הגשר.